

Que res ens separi

Un relat de: [Quebert](#)

La notícia li va glaçar la sang. Ell sabia que era inevitable, que aquell moment arribaria; però a l'escoltar el missatge li va caure el món a sobre. No estava preparat per seguir tot sol. Va pujar al primer taxi que va passar i li va manar la pressa fins a l'hospital. Durant el camí els records se li clavaven al cor com una fletxa enverinada per la tristesa. Recordava el viatge que havien fet a Itàlia, les passejades al voltant de l'estany, les excursions, els "t'estimo"... i ara tot desapareixia; en un moment s'esfumava com la boira que s'aixeca lentament pel matí, sense deixar rastre. Però a ell sí que li havia deixat rastre, li havia marcat el cor amb tot el temps que havien passat junts, tot i que la vida no els hi havia posat fàcil.

Va baixar del taxi i es va precipitar cap a la porta d'entrada de l'hospital, no va haver de demanar a quina habitació havia d'anar, ja se la sabia de memòria. Va pujar les escales apressadament fins que una metgessa el va aturar i el va informar de la situació: li quedava poc.

Va obrir la porta lentament. La Martina estava estirada al llit. La cara plena de vida li havia canviat per una altra de groguenca i xuclada. En prou feines tenia força per parlar. En Guillem es va acostar i li va acariciar la galta, ella va obrir els ulls i el va mirar. Els ulls se li van il·luminar igual que la primera vegada que el va veure en aquella platja on el mar semblava un llençol estès que arribava fins a l'horitzó. Amb les poques forces que li quedaven li va etzibar un somriure carregat de sentiments. Ell li va besar els llavis i li va xiuxiuejar a l'orella:

-Que cada dia sigui com el nostre llençol blau. Que ni la distància ens podrà separar.